

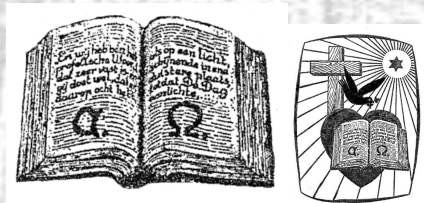
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden* (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswegen de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

Goede morgen broeders en zusters, laten wij vanmorgen opslaan uit het Woord van God, Luc. 17:26-37. *“En gelijk het geschiedde in de dagen van Noach, zó zal het ook zijn in de dagen van de Zoon des mensen: zij aten, zij dronken, zij huwden, en zij werden ten huwelijk genomen tot op de dag, waarop Noach in de ark ging en de zondvloed kwam en allen verdelgde.*

Op dezelfde wijze als het geschiedde in de dagen van Lot: zij aten, zij dronken, zij kochten, zij verkochten, zij plantten, zij bouwden. Maar op de dag, waarop Lot uit Sodom ging, regende vuur en zwavel van de hemel en verdelgde hen allen.

Op dezelfde wijze zal het gaan op de dag, waarop de Zoon des mensen geopenbaard wordt. Wie op die dag op het dak zal zijn, terwijl zijn huisraad in huis is, ga niet naar beneden om het te halen, en wie in het veld is evenzo, hij kere niet terug. Denkt aan de vrouw van Lot! Ieder, die zijn leven zal trachten te behouden, die zal het verliezen, maar ieder, die het verliezen zal, die zal het vernieuwen.

Ik zeg u, in die nacht zullen er twee in één bed zijn, de een zal aangenomen, de ander achtergelaten worden. Twee vrouwen zullen samen bezig zijn met malen, de ene zal aangenomen, de andere achtergelaten worden. Twee zullen op het land zijn, de een zal aangenomen, de ander achtergelaten worden. En zij antwoordden en zeiden tot Hem: Waar, Here? Hij zeide tot hen: Waar het lichaam is, daar zullen ook de gieren zich verzamelen”.

En vervolgens Luc. 18:1-8. *“Hij sprak een gelijkenis tot hen met het oog daarop, dat zij altijd moesten bidden en niet verslappen. En Hij zeide: Er was in een stad een rechter, die zich om God niet bekommerde en zich aan geen mens stoorde. En er was een weduwe in die stad, die telkens tot hem kwam en zeide: Verschaf mij recht tegenover mijn tegenpartij. En een tijdlang wilde hij niet, maar daarna sprak hij bij zichzelf: Al bekommer ik mij niet om God en al stoor ik mij aan geen mens, toch zal ik, omdat deze weduwe het mij moeilijk maakt, haar recht verschaffen; anders komt zij mij ten slotte nog in het gezicht slaan.*

En de Here zeide: Hoort, wat de onrechtvaardige rechter zegt. Zal God dan zijn uitverkorenen geen recht verschaffen, die dag en nacht tot Hem roepen, en laat Hij hen wachten? Ik zeg u, dat Hij hun spoedig recht zal verschaffen. Doch, als de Zoon des mensen komt, zal Hij dan het geloof vinden op aarde”?

De Here Jezus spreekt het hier uit: *“als de Zoon des mensen komt, zal Hij dan het geloof vinden op aarde”?*

Wij willen ons bezinnen, wat de Schrift ons leert over deze eindtijd en wat wij mogen en kunnen verwachten in deze eindtijd. Wij weten, dat de Bijbel ons laat zien, hoe God verschillende tijdperken heeft gegeven en hoe wij ook nu weer in een tijdperk leven, waarin God de mens op een bijzondere wijze beproeft.

Het eerste tijdperk, ook wel bedeling genoemd, was het tijdperk van het paradijs, daarna kregen wij het tijdperk, die men ook wel het tijdperk van het geweten noemt, die begon bij de uitdrijving uit het paradijs tot aan de zondvloed.

Daarna kreeg men weer een tijdperk, na de zondvloed en daarna het zogenaamde patriarchale tijdperk. Toen hebben wij het tijdperk van de wet gekregen en nu leven wij nog in het tijdperk van de genade.

Maar al die voorgaande tijdperken hebben een definitief begin gehad en ook een definitief einde.

Zo is het ook met het tijdperk, waarin wij nu leven en ook het tijdperk, die hierna weer komen zal, want wij leven nog steeds niet in het laatste tijdperk en het is goed, dat wij ook deze dingen gaan leren zien.

Elk tijdperk of bedeling, ook wel eeuw genoemd in de Schrift, kenmerkt zich door een definitief begin en door een bijzondere Godsopenbaring in dat tijdperk, die dus bij dat tijdperk behoort.

De eis, die God aan de mens stelt is Zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van die bijzondere Godsopenbaring voor een bepaald tijdperk, wat of hij met die Goddelijke openbaring doet en of hij gehoorzaam is.

Wij weten ook, dat bij elke tijdperk de mens altijd weer faalde en daarom eindigde dat tijdperk altijd met een Goddelijk gericht. Dat kan niet anders. Waar de mens faalt, volgt een Gods gericht. Zo is dat ook geweest bij het paradijs.

Het paradijs had zijn begin, toen God Adam en Eva had geschapen en God gaf daar een bijzondere openbaring. Hij sprak met Adam en Eva en Hij legde hun een verantwoording op. Hij zei, dat ze de hof moesten bewaken en dat ze daarbij van alle bomen in de hof mochten eten, behalve van de boom van de kennis van goed en kwaad.

Want ten dage, dat ze daarvan zouden eten, zouden ze de dood sterven. Wij zien het falen van de mens en het gericht. Wij zien, hoe God ze dan niet alleen uit dat paradijs moet zetten en een Cherub met vlammen zwaard aan de ingang zet, maar hoe de mens zelf daar ook komt onder het oordeel.

Daarvoor immers kon de mens, wat hij aan behoeften had, zo van de bomen krijgen. Maar nu was de aardbodem om zinnentwil vervloekt en zou hij in het zweet zijns aanschijn die aarde moeten bewerken en zou die aarde ook doornen en distels op gaan brengen.

Daarbij heeft de vrouw nog een bijzonder strafgericht gekregen. In smart zal zij haar kinderen baren. Zo zien wij dus, dat elke tijdperk een definitief begin heeft; men een bepaalde Godsopenbaring ontvangt en de mens verantwoording daarvoor draagt.

Wij zien hoe de mens faalde en God dan een eind maakte aan dat tijdperk met een goddelijk gericht.

Zo is het in het tweede tijdperk ook gegaan, het tijdperk van het geweten en het gericht kwam door de zondvloed.

Ook in het derde tijdperk is het zo gegaan. Ook hier zien wij, hoe God na de zondvloed aan de mensen had gezegd, dat zij zich moesten verstrooien over de ganse aardbodem en de hele aarde onderwerpen.

Wij weten, hoe door het bouwen van Babel (Nimrod) het goddelijke gericht kwam met de spraakverwarring.

Zo ging het door en ook de Here Jezus wijst in dit hoofdstuk op deze Goddelijke gerichten.

Hij wijst ons hier op de tijd van Noach en ook van Lot, toen Sodom en Gomorra werden verdelgd en dat brengt Hij dan ook weer in verband met Zijn dag, die komen zal.

Eigenlijk zijn dus al deze gerichten steeds voorboden, typen van zijn dag, als de Zoon des mensen geopenbaard zal worden.

Zo is ook het voorafgaande tijdperk, het tijdperk van de wet, met gericht geëindigd. God had Israël Zijn wet toevertrouwd en een verbond er mede aangegaan. Zij zijn ongehoorzaam geweest en hebben tenslotte de maat vol gemaakt door de Beloofde te verwerpen, de Messias, die gekomen was tot de Zijnen, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.

Wij weten, hoe de Heer het volk in hun land onder een sterke en machtige hand had gebracht en hun daar stad en tempel had gegeven en hoe dat alles hen ontnomen werd door dat Goddelijke gericht, waardoor dat volk verstrooid werd onder alle volkeren van de aarde en hoe dat land onder de heidense heerschappij kwam en stad en tempel verwoest zijn geworden.

Toen begon het tijdperk der genade. Nadat zij de Heer verworpen hadden en Jezus gekruisigd was geworden, kwam dat heerlijke tijdperk der genade, waarin wij nu nog leven met een nieuwe Godsopenbaring.

De heerlijkste Godsopenbaring, die er tot nog toe geweest is, want in Christus hebben wij God geopenbaard gekregen als een genadevolle God en vooral als een liefdevolle God. *“Want alzo lief had God de wereld, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven”*.

God heeft daarbij ook Zijn Geest uitgestort en zo begon dat heerlijke tijdperk der genade met die heerlijke Godsopenbaring. Men heeft geloof door het evangelie van Jezus Christus. Maar Jezus zegt: *“Zal Ik het geloof nog vinden?”* Ja, Hij vindt wel geloof, maar...zal Ik **HET** geloof vinden”.

Er is genoeg geloof in de wereld. Er is Mohammedaans geloof, dat elk jaar met zoveel honderdduizenden zielen toeneemt. Er is geloof in allerlei afgoden, geloof in de afgoden van deze tijd, o.a. van techniek en van menselijk kunnen, van menselijke wetenschap enz.

Maar **HET** geloof, zoals het ons geopenbaard is geworden na de Pinksterdag door de Heilige Geest, het geloof in de gekruisigde Jezus, die voor onze zonden gestorven is, zodat wij gestorven zijn aan ons zondaar zijn en met Hem en in Hem zouden leven als nieuwe schepselen.

Wij zien en wij mogen het ook verwachten, dat zoals al die voorafgaande tijdperken en het falen van de mens hebben laten zien, de mens ook nu faalt.

Laten wij ons niet blind staren op verkeerde uitleg van de tekenen. Het lijkt of er vele zielen tot Jezus komen in al die grote opwekkingsbewegingen, maar hoewel er velen naar voren komen, wil dat nog niet zeggen, dat ze allemaal tot wedergeboorte komen en kinderen Gods worden.

Alleen waar een werkelijke verbrokenheid van het hart gaat komen, een verbrokenheid, waarin de mens gaat zien in het Licht van Golgotha, hoe verdorven hij is en dat er aan hem en in hem niets goeds is, daar worden kinderen Gods geboren.

In 2 Cor. 7:10 staat: *“Want de droefheid naar Gods wil brengt onberouwelijke inkeer tot heil, maar de droefheid der wereld brengt de dood”*.

Dat is altijd de grondslag geweest als daar op de Pinksterdag het evangelie verkondigd wordt in de kracht van de Heilige Geest en in de liefdegloed van Golgotha's kruis, dan brengt dat wat teweeg.

In Hand. 2:37 staat: *“Toen zij dit hoorden, werden zij diep in hun hart getroffen, en zij zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat moeten wij doen, mannen broeders?”* Ja, het greep hen aan en zij worden daaronder verbroken.

Als de Heilige Geest de mens niet meer kan overtuigen van zonde, hoe kan er dan werkelijke bekering komen? Want het eerste werk van de Heilige Geest is dat Hij ons overtuigd van zonde en daarna laat Hij ons pas zien: de Christus.

Het is het werk van de Heilige Geest, Die ons eerst overtuigt dat wij zondaar zijn. Zo heeft Jezus het gezegd in Joh. 16:8. *“En als Hij komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel”*.

Het is dus de Heilige Geest, die ons het zondaar zijn doet inzien (openbaren), maar ons ook de genade van God openbaart en ons daarna het geloof in het hart schenkt, zodat wij Christus mogen ontvangen.

Wij leven vandaag in een tijd van een oppervlakkig Christendom en van onbewogenheid, men staat er eigenlijk versted van. In de meeste kerken hoort men niet de prediking, dat men zich moet bekeren en dat men wederom geboren moet worden. Daarom slaapt men, omdat men vertrouwt op zijn kinderdoop (besprenging), op de traditie, dat men Christelijk groot gebracht is; omdat men uit een Christelijk gezin voortgekomen is.

Natuurlijk, men is door vader en moeder in die kerk gebracht en daar is men zogenaamd gedoopt en men heeft er later belijdenis gedaan en nu denkt men: *“Moeten wij ons bekeren? Wij zijn immers Christenen”!*

Maar zo is het niet. Men wordt alleen een Christen door **wedergeboorte** en wedergeboorte vindt alleen plaats, als wij gezien hebben, dat wij zelf, zo niet voor God kunnen bestaan, omdat wij van nature zondaars zijn. Daarom moeten wij verbroken worden omdat wij tot overgave, tot restloze overgave aan Christus komen.

Wat kunnen wij dan verwachten, als deze grondwaarheden niet meer verkondigd worden?

Daarom zien wij een steeds toenemend verderf. Aan het einde van het tijdperk van de wet waren er ook vele Schriftgeleerden en Farizeeën en was er ook een vroom wettisch Jodendom, dat zich op de borst sloeg en zei: "Wij zijn het volk van God en onze tempel is Gods tempel, te Jeruzalem. Wij zijn het volk van God, wij zijn Abrahams zaad, Abrahams kinderen".

En datzelfde volk heeft de Christus verworpen en Hem in de handen van de heidenen, aan het kruis overgegeven.

Denk niet, dat het vandaag beter is. Wij hebben vandaag ook onze grote theologen, onze theologische universiteiten, onze kathedralen en kerken en men denkt: "Wij zijn Christenen", maar men verstaat niet, dat alleen een verbroken hart en een verbrijzelde geest voor God aangenaam kan zijn, want God heeft Zijn troon in de Hoge en alleen bij de verbrokenen van hart.

Wij worden geen kinderen Gods, doordat wij Christelijk groot gebracht zijn, geen sprake van.

Ik kan een Engelse opvoeding gekregen hebben, ik kan een Engelse scholing gehad hebben en ik kan in Engeland gaan wonen, maar daarmee ben ik nog geen Engelsman; dat ben ik alleen door geboorte.

Zo is het ook met het kinschap Gods. Ik kan de hele Bijbel van buiten leren en kennen, ik kan een Christelijke opvoeding krijgen en van alles op de hoogte zijn van wat maar Christelijk daarin is.

Vandaag kunnen de Christenen aan alles meedoen, want er zijn Christelijke vakbonden, Christelijke politieke partijen en Christelijke verenigingen op alle mogelijk terrein; ook de Christelijke omroep, die al net zo hard met de wereld meedoet.

U moet maar eens opletten, hoe er in alles een zeer, zeer dalende lijn is. Er is steeds minder tijd voor het waarachtige Woord van God.

Het is hartverscheurend, als wij gaan beseffen, in welke tijd wij leven! En wat verwachten wij?

Wij zien, hoe alles faalt en hoe diep wij al gezonken zijn en men weet niet, dat men de genade Gods en de Heilige Geest vertreedt. Ook in andere kringen is het al niet veel beter; daar wil men alleen "halleluja" en "prijz de Heer" geroep hebben, maar als er een prediker komt, die de diepte van Gods Woord gaat verkondigen met een ernstige boodschap voor deze tijd, dan vindt men het maar matig, omdat niet eens in tongen gesproken en geprofeteerd is en "de geest" er niet was. En meestal wordt dan zo'n spreker, die het Woord der Waarheid recht snijdt, het zwijgen opgelegd.

Men ziet niet, dat men vleeselijk is, organisatorisch is. Ook de profeten in het Oude Testament werd het zwijgen opgelegd. Er is echt niets nieuws onder de zon.

Het is een ramp, waar wij vandaag in zitten; men denkt, dat er een opwekking is, maar het is een afglijden naar de afgrond. Waar zijn diegenen, die werkelijk zich toewijden aan de Heer en waar het om de Heer begonnen is!

Maar het Woord van God zegt, dat ook dit tijdperk zal falen. Jezus zegt in Luc. 18:7-8. "Zal God dan zijn uitverkorenen geen recht verschaffen, die dag en nacht tot Hem roepen, en laat Hij hen wachten? Ik zeg u, dat Hij hun spoedig recht zal verschaffen. Doch, als de Zoon des mensen komt, zal Hij dan het geloof vinden op aarde"?

Hij spreekt hier van een komen en van dat komen spreekt Hij ook in Luc. 17:33-34. *“Ieder, die zijn leven zal trachten te behouden, die zal het verliezen, maar ieder, die het verliezen zal, die zal het vernieuwen. Ik zeg u, in die nacht zullen er twee in één bed zijn, de een zal aangenomen, de ander achtergelaten worden. Twee vrouwen zullen samen bezig zijn met malen, de ene zal aangenomen, de andere achtergelaten worden. Twee zullen op het land zijn, de een zal aangenomen, de ander achtergelaten worden. En zij antwoordden en zeiden tot Hem: Waar, Here? Hij zeide tot hen: Waar het lichaam is, daar zullen ook de gieren zich verzamelen”.*

Deze scheidingslijn gaat spoedig komen, dwars door alles heen, zelfs door het echtelijke bed, dwars door de kerken, dwars door de kringen, dwars door alles heen gaat die lijn scheiding maken tussen hen, die Jezus werkelijk toebehoren en hen, die het in naam maar zijn.

De discipelen vragen in vers 37: “Waar Here”? Dan zegt Hij tot hen: *“Waar het lichaam is, daar zullen ook de gieren zich verzamelen”.*

Zo vinden wij het ook in Matt. 24:28 staan. *“Waar het aas is, daar zullen de gieren zich verzamelen”.* Hier spreekt men van aas en dat is een lichaam, waar de geest, het leven uit is geweken.

Zo zien wij nu om ons heen het einde van deze tijd, het tijdperk van de genade. Dat, wat wij als gemeente of de kerk van Christus aan zien, uit elkaar valt in een dood lichaam (een organisatie) terwijl het werkelijke Christendom een levend lichaam, een organisme is.

Er is een levend lichaam, de ware Gemeente, het Lichaam van Christus, het orgaan waarin Hij leeft; een leven wat functioneert door de Heilige Geest.

Allen, in wie Christus leeft, zijn echte Christenen; wedergeborenen, in wie Hij leeft en woont door Zijn Heilige Geest. Dat is Zijn levend Lichaam en ieder afzonderlijk zijn ze een deel van het Lichaam en met elkaar vormen zij dat gehele levende Lichaam waarvan Hij het Hoofd is. Het lichaam functioneert vanuit het Hoofd.

Maar daarnaast is er ook een dood lichaam, d.w.z. daar staat Christus buiten, daar woont Hij niet in. Ze zijn het slechts in naam, de Geest is daar uit geweken. Jezus zegt het heel duidelijk in de zeven zendschrijven van de Openbaring van Jezus Christus. (lees de studie hierover)

Het tijdperk na de reformatie is het zendschrijven aan Sardes. Jezus zegt het in Openbaring 3:1. *“Dit zegt Hij, die de zeven Geesten Gods en de zeven sterren heeft: Ik weet uw werken, dat gij de naam hebt, dat gij leeft, maar gij zijt dood”.*

Ze noemen zich naar de naam van Jezus. Bij het laatste zendschrijven vinden wij een Laodicéa gemeente, de vrije groepen zoals Evangelisch, Pinkster en Baptisten waarvan Jezus zegt in vers 20: *“Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij”.* En men vindt dit dan ook nog een geweldige evangelisatietekst; hoe dom en hoe ver afgeweken kan men zijn. Jezus spreekt hier tot Zijn Gemeente, maar Jezus staat buiten de deur, Hij is buiten gezet want Hij klopt aan de deur van de Gemeente.

Van alle vier de nog functionerende Gemeenten is slechts de Filadelfia Gemeente waar de Here Jezus niets tegen heeft. Dat onnozele kleine groepjes mensen, die nergens bij aangesloten zijn, die samenkomen in kleine kamertjes, die werelds totaal niets zijn maar waar het Woord van God volledig gezagdragend is.

Maar bij de andere Gemeenten zegt Hij steeds: “Wie overwint”. Ze moeten eerst overwinnen!

Zo zien wij in deze eindtijd, dat daar het falen is en dat de Heer een scheiding gaat aanbrengen. Het tijdperk van de wet eindigde er mee, dat de grote meerderheid, dat grote logge lichaam van Israël, geestelijk dood was en in de verstrooiing moest overgegeven worden.

Er waren maar enkelen, die levend en getrouw gebleven waren en die haalde de Heer er uit. Dat was een Simeon en een Anna, die als een eenzame profetes stond in die geweldige tempel met zijn vele schriftgeleerden; maar ook was er een Zacharias, de vader van Johannes de Doper, maar het waren er maar enkelen, die zo aangegeven worden.

Vlak daarna waren het degenen in de opperzaal, de 120 en de 3000 en 4000 van de Pinksterdag en de Heer voegde dagelijks toe. Die werden er nog uitgehaald. Echter, dat zijn procentsgewijs maar heel weinig mensen, die de Heer als een overblijfsel heeft; een overblijfsel naar de genade en naar Zijn roeping.

Maar met de rest moet Hij in gericht treden, want ze hebben gefaald. Het is een gericht, waar Israël zich al 2.000 jaar in bevindt. En hoe zou het met ons tijdperk aflopen? Ook nu is er slechts een klein overblijfsel, naar de uitverkiezing van God, een rest, die Zijn stem hoort en volgt, een rest, die de Heer bezig is overal vandaan te vergaderen en die samen Zijn levend lichaam vormen. (Filadelfia)

De Heer maakt een scheiding, want als een zekere maat bereikt is, dan is het nodig, dat de levenden van de doden afgescheiden moeten worden. Want wij weten toch allemaal wel, als een dierbare van ons gestorven is (dan mag hij ons nog zo lief en dierbaar geweest zijn), kunnen wij zijn stoffelijk overschot niet bij ons houden, want na een paar dagen gaat het in ontbinding over en wordt het een gevaar voor ons.

Er gaat een verderf van uit en het is noodzakelijk, dat het van ons weggaat en aan de schoot van de aarde wordt toevertrouwd, want het is een gevaar, een gevaar van het lijkengif. Zo is het ook met het geestelijke.

De Here Jezus weet Zijn tijd en er is vandaag een geweldig log Christelijk lichaam, dat aan het afsterven is en Jezus zegt: *“Waar het aas is, daar zullen de gieren zich verzamelen”*.

Dat zijn de demonische machten, de geesten van de duivel. Kent u het optreden van de gier? De gier wacht, totdat de laatste levenstekens geweken zijn, zodat het slachtoffer zich niet meer verweren kan en dan werpen de gieren zich er op. Dat is een beeld van de geestelijke toestand, dat Jezus gebruikt heeft.

Er is een gigantisch falen, het grote Christelijke lichaam is zover van Christus afgeweken, dat het een prooi geworden is van allerlei demonische machten en leringen van duivelen.

Daarom is het noodzakelijk, dat de ware kinderen van God zich daar van afscheiden, want het is een gevaar om daar langer te blijven, daar het verderf van het lijkengif hen zou kunnen schaden.

Daarom zal Jezus ook de ware, levende Gemeente komen weghalen, dat noodzakelijk is en zo zien wij, wat wij mogen verwachten. Aan het einde van dit tijdperk komt het oordeel en gericht en nu al horen wij Gods waarschuwend stem door deze wereld gaan. Kijk maar in de wereld naar de enorm opkomende geestelijke macht, de islam. De islam loochent Jezus, de Christus en wat zegt Johannes in 1 Joh. 2:22: *“Wie is de leugenaar dan wie loochent, dat Jezus de Christus is? Dit is de antichrist, die de Vader en de Zoon loochent”*. Worden we misschien nu wakker?

Zo gauw de Heer de scheiding voltooid zal hebben, zal een definitieve scheiding komen, zoals Hij het ons leert in het Schriftwoord in 2 Tess. 2:1. *“Maar wij verzoeken u, broeders, met betrekking tot de komst van [onze] Here Jezus Christus en onze vereniging met Hem”*.

Bij onze vereniging met Hem zal de één aangenomen worden en de ander zal achtergelaten worden, dat is de Parousia. (definitieve scheiding) De Gemeente zal persoonlijk bij de Here Jezus zijn, niet in de Geest, maar lichamelijk.

En dan volgt vers 3. *“Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst moet de afval komen en de mens der wetteloosheid zich openbaren, de zoon des verderfs”*.

Het is zo jammer, dat in onze vertaling het Griekse woord met “afval” vertaald is. Afval is er altijd geweest, want die begon reeds bij de twaalven, Judas en in de eerste Christengemeente zelfs vielen er velen af.

In de brieven van Paulus lezen wij, hoe hij tegen de afval waarschuwt en zegt in 2 Tim. 4:10, hoe Demas hem uit liefde voor de tegenwoordige wereld verlaten heeft, terwijl Johannes zegt in 1 Joh. 2:19. *“Zij zijn van ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet; want indien zij uit ons geweest waren, zouden zij bij ons gebleven zijn: maar aan hen moest openbaar worden, dat niet allen uit ons zijn”*.

Deze afval is er dus altijd geweest en als wij tegenwoordig om ons heen zien, dan zien wij een geweldige afval. Maar Paulus spreekt hier over een afval, die komen moet. En daarvoor gebruikt hij in het Grieks een woord, dat in verband staat met scheiding, Jezus is de man, de Gemeente wordt de vrouw.

Wij weten, dat dit een beeld is. Nu is de Gemeente Zijn bruid, tussen hen wordt van geen scheiding gesproken. Goddank niet! Maar er wordt wel een scheiding gemaakt tussen de bruid en diegenen, die zich wel Gemeente noemen, maar het niet zijn.

Jezus zal op een gegeven ogenblik een definitieve scheiding maken door Zijn ware Gemeente tot Zich te nemen (de Parousia). De rest blijft achter, diegenen die Jezus niet kent; dat zijn de dwaze maagden, die aan de deur kloppen: *“Heer, doe ons open”* en dan zegt Jezus *“Ik heb u nooit gekend”*.

Ziet u, dan is er een deur dichtgedaan, dan heeft er een scheiding plaats gevonden, een definitieve scheiding tussen hen, die de ware Gemeente vormen, en hen, die zich naar de Naam van Jezus hebben durven noemen, maar niet van Hem waren, omdat zij nog nooit werkelijk hun hart en leven aan Jezus hadden gegeven. (wedergeboorte)

Laten wij dat toch eens nuchter, heel nuchter bezien.

Als jonge mensen overeenkomen om straks in de echt verbonden te worden, zullen zij eerst hun ja woord aan elkaar geven. Dat wil zeggen dat ze elkaar zullen liefhebben en dat er in hun hart dus geen plaats meer is voor een ander.

Dan zijn zij verloofd en zullen ook verlangend uitzien naar de dag, dat zij voorgoed aan elkaar verbonden worden, hun huwelijksdag, om dan samen verder te gaan in het leven.

Hoe is het nu tussen Christus en de Gemeente? Kunt u zich een Christen voorstellen, die niet tot dat punt gekomen is, dat hij zijn ja woord aan Jezus heeft gegeven? Als men dat niet gedaan heeft, dan is men geen Christen, slechts een naamchristen.

Alleen, als iemand zijn ja woord aan Jezus heeft gegeven en zegt: *“Heer, van nu af aan behoort ik U toe, ik geef mijn hart aan U”*, die is geestelijk met de Here Jezus ondertrouwd en die behoort Hem toe, die behoort dus bij de Gemeente en ziet ook uit naar Zijn komst.

Zo'n iemand accepteert ook het hele Woord van God en wanneer hem/haar, vanuit het Woord op zaken wordt gewezen, dan wordt dit meteen geaccepteerd, zonder meer, want het Woord is de Here Jezus Zelf. Zelfs als dit totaal nieuw is, totaal anders dan dat de Christelijke traditie het heeft ingesteld.

Het is niet te begrijpen, waarom zo'n overgroot deel van het Christendom zo heel weinig belang heeft bij de wederkomst van Jezus en er niet over gepredikt wordt en ernaar geleefd wordt. Het laat hen onverschillig of Jezus over tien of over honderd jaar komt; maar vandaag liefst niet.

Wat is dat voor een bruid, wat is dat voor een meisje? Zou ik als man dat meisje willen trouwen, dat het helemaal niet kan schelen, wanneer ik kom, of ik vandaag kom of morgen, ze zal het wel zien hoor! Die zou ik niet willen hebben. En die zal Jezus ook niet willen hebben, dat is Zijn Gemeente niet! Daar maakt Hij scheiding mee.

Het zijn diegenen, die hun hart en hun leven nooit oprecht aan Jezus hebben gegeven. Als je jou ja woord aan Jezus geeft, dan heb je Hem lief en dan zul je voor Hem gaan leven en dan verlang je naar Zijn komst, naar de dag, dat je voor eeuwig met Hem verbonden bent.

Dan behoort je bij de Bruidsgemeente en dan is het je niet onverschillig wanneer de Heer komt. Want het is zoals het Schriftwoord zegt: *“De Geest en de bruid zeggen: KOM!”*

Beiden verlangen dus naar Zijn komst en zeggen niet: “Wij hopen, dat het vandaag nog maar niet gebeurt”. Een bruid verlangt naar haar bruidegom en waarom? Omdat ze zo volmaakt is? Omdat ze zo goed is? Wel nee! Daar denkt ze niet eens aan, maar, omdat ze weet: “Hij bemint mij en ik heb Hem lief en dan neemt Hij mij zoals ik ben”.

Jezus neemt ons, zoals wij zijn, met al ons gebrek en maakt ons tot een heerlijk nieuw schepsel; want het is Zijn liefde, die ons voor eeuwig aan elkaar verbindt. Alleen zij, die hun ja woord gegeven hebben, niet slechts met hun lippen, maar met de overgave van hart en leven, (wedergeboorte) zijn van Hem en Hij kent de Zijnen.

Daar staat Jezus niet buiten de deur, geen sprake van! Het meisje, dat haar ja woord aan haar a.s. man heeft gegeven, al mag hij ver weg zijn, zij leeft in gedachten bij hem en hij leeft in haar hart.

Elke brief, die van hem komt, wordt direct gelezen of wordt die voorlopig maar weggelegd in een kastje. Neen, hij wordt direct gelezen en overgelezen! Is het Woord van de Heer ons aldus ook zo dierbaar en lezen wij het steeds weer over? En zijn wij blij met Zijn Woord! Het zijn Zijn brieven aan ons gestuurd!

Laten wij dit zien, dat de Gemeente verwachtend uitziet naar haar Bruidegom, Die Zijn Bruid spoedig komt halen, zich laten reinigen, omdat Hij spoedig komt om haar te halen. Maar helaas dat in de Christelijke kerken en groepen er een steeds meer falen waar te nemen is, wat uiteindelijk op een gericht moet uitlopen.

Wij allen leven naar een snel naderende grote dag, die voor de bruid, het heilig overblijfsel naar de verkiezing Zijner genade, zal zijn: de dag van Jezus Christus. (1 Cor. 1:8)

Voor haar betekent het de dag van de volkomen verlossing, als zij als een volmaakte Bruid door haar Bruidegom gehaald wordt. Daarmee wordt tevens dit tijdperk van de genade en van de inwoning van de Heilige Geest afgesloten.

Terwijl dit zelfde feit echter voor de wereld betekent: het afsluiten van dit tijdperk, door de gerichten van God, de dag der wrake Gods. (2 Petr. 3)

Laten wij allen, die God ertoe geroepen heeft om tot dat heilig overblijfsel te behoren, ons voor Hem in deze tijd meer verootmoedigen in een verlangend opzien naar Hem.

In dankend gebed aan Jezus. Hem alle lof en eer toebrengen voor Zijn grote liefde en genade, waardoor Hij alles voor ons heeft volbracht.

Amen.